

VINA

Jonathan Kellerman

VINA

Jonathan Kellerman

2013

Copyright © 2013 by Jonathan Kellerman
Translation © 2013 by Zuzana Pernicová
Cover design © 2013 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být přenášena ani reprodukována či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu GUILT,
vydaného nakladatelstvím Headline Publishing Group, Londýn 2013,
přeložila Zuzana Pernicová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Hana Pernicová
Korektura: Hedvika Schiesselová
Sazba písmem Palm Springs: Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbiš
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v listopadu 2013

ISBN 978-80-7303-925-7

Pro Evi

*Zvláštní poděkování si zaslouží Clea Koffová,
Terri Porrasová, Miguel Porras a Randy Ema.*

1

Všechno je to moje!

Dům. Život klíčící v jejím nitru.

Manžel.

Holly už popáté obešla zadní pokoj, ze kterého byl výhled do zahrady. Zastavila se, aby nabrala dech. Ještě nenarozená holčička – Aimee – jí tlačila na bránci.

Od uzavření kupní smlouvy prošla Holly dům už nejmíň stokrát a v duchu si představovala, jak ho vylepší. Líbil se jí až do nejposlednějšího kouta a nevadily jí ani pachy nasáklé v devadesát let starém štku: kočičí moč, plíseň, zkažená zeleninová polévka. Odér starého člověka.

Za pár dní se pustí do malování a všechno překryje vůně čerstvé barvy. A depresivní šedobéžová zmizí pod veselejšími odstíny. Desetipokojový dům – nepočítaje koupelny – byl zkrátka ztělesněním Hollyiných snů.

Cihlová stavba v tudorovském stylu trůnila na parcele o rozloze tisíc metrů čtverečních na jižním okraji Cheviot Hills. Vystavěli ji v dobách, kdy se od domů čekalo, že nějakou dobu vydrží, a kdy se krášlily štukovými ozdobami a zútulňovaly táflováním, mahagonovými dveřmi a podlahami z kvalitních dubových prken. V kouzelné malé studovně, která se brzy promění v Mattovu kancelář, aby si mohl vyřizovat práci i z domova, byly dokonce parkety.

Holly bude moci zavřít dveře a odclonit se od jeho nadávání na pitomce klienty, kteří si nedokážou pořádně vést účetní doklady. Natáhne se na pohodlný gauč a bude se mazlit s Aimee.

Pohlaví dítěte se dozvěděla při ultrazvukovém vyšetření ve čtvrtém měsíci těhotenství a okamžitě se rozhodla, jak holčičku pojmenuje. Matt o tom zatím neměl tušení. Pořád se ještě vyrovnával s tím, že se brzy stane otcem.

Občas si říkala, jestli se mu v noci nezdává o číslech.

Opřela se o mahagonový okenní parapet, přimhouřila oči, aby vytěsnila přerostlé býlí a uschlou trávu, a snažila se představit si rajskou zahradu plnou zeleně a květin.

Dost dobře to nešlo, když ji momentálně skoro celou zabíral monstrózní pokácený strom.

Ten platan tyčící se do výšky pěti pater uváděli prodejci jako jednu z předností domu. Kmen měl široký jako ropný barel a husté listoví půvabně stínilo zahradu a dodávalo jí až přízračnou atmosféru. Holly okamžitě zapojila fantazii a v duchu viděla, jak ze silné dolní větve visí houpačka.

A jak se na ní celá rozesmátá houpe Aimee a křičí na Holly, že je nejlepší máma na světě.

Jenže po dvou týdnech jednání o kupní smlouvě přišla prudká bouřka, naprosto netypická pro tohle roční období, a kořeny platanu nevydržely. Ten obr se naštěstí jenom naklonil, ale nevrátil se úplně. Kdyby ano, dopadl by přímo na dům.

Uzavřeli dohodu, že prodávající – syn a dcera staré paní – zaplatí pokácení a odvoz mamutího stromu, likvidaci pařezu a úpravu terénu. Jenže ti dva ve snaze uškodlit, co se dá, zaplatili specializované firmě jenom za pokácení, takže za domem zůstala hromada mrtvého dřeva zabírající skoro celou zahradu.

Matt div nevyletěl z kůže a vyhrožoval, že z koupě vycouvá. Že ji *anuluje*. Takový hnusný výraz.

Holly ho uchlácholila slibem, že si urovnání situace vezme na starost. Zařídí, aby se dočkali nějaké kompenzace, a on si s tím vůbec nemusí dělat hlavu.

No dobře. Ale jen pokud se o to fakt postaráš sama.

Když teď Holly civěla na tu horu dřeva, deptalo ji to a nevěděla, co si počít. Část snad půjde použít jako palivové dříví. Drobné větvičky, listí a kusy kůry by mohla vlastnoručně shrabat a založit někde kompost. Ale ty obří špalky...

No, něco už vymyslí. A mezitím je potřeba vypořádat se s pachem kočičí moči, plísně, zkažené polívky a staré paní.

Paní Hannahová prožila v domě dvaapadesát let. Jak ale může něčí pach nasáknout i do omítky a do dřeva? Ne že by snad Holly proti starým lidem něco měla, i když jich moc neznala.

Musí přece existovat něco – třeba nějaký speciální deodorant –, čím se dá i ve vyšším věku tělesný odér potlačit.

Ať tak či onak, Mattovi se tu časem začne líbit. Přejde k rozumu, jako vždycky.

Třeba jako když vybírali dům. Nikdy dřív se ani v nejmenším nezajímal o architekturu, ale zničehonic začal horovat pro *modernu*. Holly s ním trpělivě objížděla tunu nudných bílých krabic, protože věděla, že Matt si vždycky najde důvod koupit zavrhnout – byl zkrátka takový.

Když konečně narazila na dům svých snů, už mu na architektonickém stylu ani za mák nezáleželo a zajímal se jen o cenu.

Koupě probíhala až neuvěřitelně hladce, jako by se hvězdy ocitly v příznivém postavení a zafungovala pozitivní karma: umřela stará paní, hamižné děti chtěly její majetek co nejrychleji zpeněžit, obrátily se na realitní kancelář Coldwell, čirou náhodou jednaly s Vanessou a ta se obratem spojila s Holly a dala jí o domě vědět ještě předtím, než ho veřejně nabídne k prodeji, protože jí dlužila nejednu laskavost za všechny ty noci, kdy jí Holly dělala vrbu, utěšovala ji při plačtivých opicích a trpělivě naslouchala jejím nářkům na zpackaný osobní život.

Připočtete k tomu nejstrmější pokles cen nemovitostí za celá desetiletí a skutečnost, že si Holly od ukončení vysoké školy před devíti lety počínala jako paní Skrbílková a dřela v marketingu dvanáct hodin denně. Matt byl ještě spořivější, navíc dostal v práci přidáno a šikovně investovali akcie, které protekčně získali od jednoho z Mattových kamarádů z byznysu. Takže měli našetřeno dost na první splátku a bez problémů si obstarali hypotéku.

Všechno je to moje!

Včetně toho stromu.

Holly se chvílku potýkala s masivní mosaznou klikou – nikdy neměněnou, ještě původní! –, konečně se jí povedlo otevřít zkřížené francouzské dveře a vyšla na zahradu. Kličkovala mezi popadanými větvemi, uschlým listím a kusy kůry, až došla k plotu oddělujícímu pozemek od sousedního.

Teprve teď si spoušť v zahradě poprvé pořádně prohlédla a bylo to ještě horší, než si myslela. Firma, která přijela strom pokácet, si počínala humpolácky a nechala uřezané větve padat na nechráněnou zem. Zahrada byla posetá dírami, nebo spíš krátery – hotové dílo zkázy.

Možná by původním majitelům měla pohrozit, že je zažaluje, pokud to všechno neodvezou a neuklidí.

Jenže k tomu by potřebovala právníka. Takového, který si vezme honorář až podle vysouzené částky... *Panebože, ty díry jsou ale děs.* Trčely z nich spletence kořenů připomínajících červy a výhrůžné obří třísky.

Klekla si na okraj největšího kráteru a šklubla za kořeny. Ani se nehnuly. Přesunula se k menšímu, ale jenom zvířila oblak prachu.

V třetí díře se jí povedlo vypáčit z vyschlé hlíny chuchvalec tenkých kořenů. Prsty přitom zavadila o cosi tvrdého. Kovového.

Zakopaný poklad, hurá! Pirátská kořist! No nebyla by to spravedlivá odměna?

Holly s úsměvem odhrnovala hlínu a kamínky, až na ni vykoukla světlemodrá ploška. Pak červený kříž. A během chvílky odhrabala celý vršek té kovové věci.

Byla to schránka, něco jako příruční sejf, ale větší. Modrá, až na červený kříž uprostřed.

Že by nějaký zdravotnický materiál? Anebo tu děcka prostě jen něco zahrabala ve vyhozené krabici?

Holly schránkou zapáčila, ta se maličko zaviklala, ale držela v zemi pevně. Holly s ní lomcovala sem a tam. Trochu ji uvolnila, ale pořád ji ne a ne vyprostit.

Pak si na něco vzpomněla, došla do garáže a našla v hromadě zrezivělého nářadí prastarou lopatu. S tímhle je dřívější majitelé taky vypekli – slibovali, že dům kompletně vyklidí, ale

náradí tu nechali pod záminkou, že je pořád ještě použitelné. Aby to vypadalo, že se snaží prokázat jim laskavost.

Jako by snad Matt někdy používal zaštipovací kleště, hrábě nebo ruční fréžku.

Holly se vrátila k díře, vrazila lopatu mezi okraj skříňky a zeminu a opatrně se o ni opřela. Zaskřípělo to, ale schránka se pohnula jen trošku, potvora jedna umíněná. Třeba by se dalo jen nakouknout pod víko, co je vevnitř..., ale ne, zaklapovací petlice pevně vězí v hlíně. Potýkala se s lopatou dál, ale nikam to nevedlo.

Dřív by se o lopatu opřela plnou vahou. V dobách, kdy dvakrát týdně chodila na zumbu, jednou týdně na jógu, běhala desetakilometrové okruhy a nemusela si odříkat suši, carpaccio, latté a chardonnay.

Všeho jsem se vzdala kvůli tobě, Aimee.

Teď jí s každým dalším týdnem těhotenství ubývalo sil a z nejjednějších úkonů se stávalo utrpení. Narovнала se a lapala po dechu. No dobře, dojde na plán B. Opatrně, aby se vyvarovala přílišné námahy, odtesávala krátkými mělkými záseky hlínu podél okrajů krabice.

Obkroužila je dvakrát, a když zarazila lopatu do země, aby je objela potřetí, povedlo se jí podebrat levou stranu a schránka vyletěla ven. Holly zavrávala a div neupadla.

Prudce rozpažila, aby nabrala rovnováhu, a lopata jí vylétla z ruky.

Cítila, jak se kácí dozadu, čistě silou vůle se pokusila udržet na nohou a kupodivu se jí to povedlo.

To bylo o fous. Sípala jako astmatický gaučový povaleč. Konečně se jakžtakž vzpamatovala a popotáhla modrou krabicí na rovnější místo.

Schránka neměla zámek, jen obyčejnou zaklapovací petlici, zatuhlou a zoxidovanou. Z flíčku na krabicí, kde se odloupl modrý nátěr, bylo patrné proč – celá skříňka včetně zavírání byla mosazná. Pevná a těžká. Už jen takový kus mosazi sám o sobě musí mít nějakou cenu.

Holly se zhluboka nadechla a lomcovala petlicí, dokud ji neodchlípla.

„Čáry máry fuk,“ pronesla a odklopila víko.

Krabice byla uvnitř vyložena zažloutlými novinami. V nich si hovělo cosí zabaleného v chlupatě látce – v dece olemované satěnem. Asi bývala modrá, ale vybledla do neurěité žlutozeleně barvy. Na satěnověm okraji se rýsovaly nafialovělé skvrny.

Někomu ta věc stála za zabalení. A za zakopání do země. Holly raneěek dychtivě vytáhla.

Přepadlo ji zklamání, protože moc nevážil. Takže na zlatě pruty, mince nebo diamanty si můěe nechat zajít chuť.

Položila deku na zem, vzala ji za okraj a rozbalila.

Zevnitř se na ni cosí zašklebilo.

Pak se to rozsypalo a... Panebože! Holly zajeěela. Ta věc se jí rozpadla před oěima, protože jí drěela pohromadě jen pevně omotaná deka.

Drobná kostra, tedy teď už jen hromádka rozsypaných kostí.

Lebka přistála přímo před ní. Usmívala se. Āerně oění jamky jí probodávaly pohledem.

Dva drobouěké zuby v dolní ěelisti vypadaly, jako by se do ní chtěly zakousnout.

Holly seděla jako pŕikovaná k zemi, nebyla s to se pohnout, dýchat ani myslet.

Opodál zapípal pták.

Pak se rozhostilo ticho.

Stehenní kost se odkutálela kus stranou, jako by o své vlastní vůli, a Holly vyjekla děsem a odporem.

Lebku to ani v nejmenším neodradilo. Dál na ni zírala. Jako by něco věděla.

Holly sebrala zbytky sil a rozkřičela se.

Křičela a křičela.

2

Ta žena byla hezká, blondatá, bílá jako stěna a očividně těhotná.

Jmenovala se Holly Rucheová a seděla na tlustém špalku – podobných mohutných fláků rozřezaného stromu se kolem povaloval nejmíň tucet a zabíraly skoro celou zpustlou zahradu. Žena ztěžka oddechovala, držela se za břicho a pevně tiskla zavřené oči. Mezi pravým palcem a ukazováčkem svírala Milovu vizitku zmačkanou k nepoznání. Od chvíle, kdy jsem dorazil, už dvakrát odmítla paramediky, kteří jí nabízeli pomoc.

Stejně se zdržovali poblíž a ignorovali uniformované policisty a lidi z koronerova úřadu. Všichni tu jen okouněli a působili nadbytečně; tahle záležitost vyžadovala antropologa.

Záchranku Milo zavolal ze všeho nejdřív. „Otázka priorit. To ostatní vážně nespěchá.“

Tím *ostatním* myslel hromádku zahnědlých kostí rozsypaných na staré dece, které kdysi tvořily dětskou kostřičku. Nebyly rozházené úplně nahodile, pořád z nich byl patrný tvar droboučkého lidského těla.

Podle ještě nesrostlých lebečních švů a dvou zoubků vyrážejících ze spodní čelisti jsem stáří dítěte tipoval na čtyři až šest měsíců, ale s diplomem z psychologie jsem si nemínil hrát na experta. Nejdrobnější kůstky – ty z prstů na rukou a na nohou – byly stěží tlustší než párátka.

Z pohledu na toho chudáčka mě bolelo u srdce. Radši jsem se zaměřil na detaily.

Deka si původně hověla v modré kovové schránce vysoké asi šedesát centimetrů, vyložené novinami z roku 1951. Byly to losangeleské *Daily News*, které přestaly vycházet v roce 1954. Na štítku na boku schránky stálo *Majetek Švédské dobročinné nemocnice, Central Avenue 232, Los Angeles, Kalifornie*. Milo už si stačil ověřit, že nemocnici zavřeli roku 1952.

Útulný přičáplý dům v tudorovském stylu, který do zahrady vyhlížel, byl určitě starší, nejspíš pocházel z dvacátých let, kdy vznikla velká část Los Angeles.

Holly Rucheová se rozplakala.

Zase k ní přistoupil paramedik. „Paní...?“

„Nic mi není.“ Oči měla napuchlé, vlasy ostříhané na mikádo si pocuchala, jak si je v jednom kuse nervózně prohrabovala. Podívala se na Mila, jako by si ho všimla až teď, pak přejela pohledem ke mně, potřásla hlavou a vstala.

Založila si paže na těhotenském bříšku a zeptala se: „Kdy se budu moct vrátit do domu, detektive?“

„Jakmile proběhnou běžné policejní procedury, paní Rucheová.“

Zase se podívala po mně.

Milo mě představil: „To je doktor Delaware, náš konzultující psycholog.“

„Psycholog? Někdo tu má strach o moje duševní zdraví?“

„Ne, paní Rucheová. Občas se na pana Delawarea obracíme, když...“

„Díky, ale nic mi není.“ Ohlédla se k místu, kde našla kostru, a otřásla se. „To je hrůza.“

„Jak hluboko byla ta schránka zakopaná?“ zeptal se Milo.

„Já nevím – moc hluboko asi ne, když se mi jí povedlo vydobyt. Nejde o skutečný zločin, že ne? Myslím zločin z nedávné doby. Jde o něco z hlubin historie, čím už se policie nezabývá. Dům postavili v roce 1927, ale tohle tu mohl někdo zakopat už dávno předtím. Bývala tu fazolová pole a vinice, a když se pusíte do kopání – úplně kdekoli –, můžete najít nejrůznější věci...“

Položila si dlaň na hrud. Vypadala, že se jí nedostává dechu.

„Radši byste si měla sednout,“ navrhl jí Milo.

„Nedělejte si starosti, nic mi není, vážně.“

„Nechcete přece jen nechat paramediky, aby vás prohlédli?“

„Na prohlídce jsem byla včera,“ odmítla. „U doktora, u gynekologa. Jsem úplně v pořádku.“

„V kolikátém jste měsíci?“

„V pátém.“ Křečovitě se usmála. „Co by mělo být v nepořádku? Mám krásný dům. I když v něm momentálně probíhají policejní *procedury*.“ Odfrkla si. „Stejně za to všechno můžou ti bídáci. Chtěla jsem po nich, ať ten strom zlikvidují, a kdyby se na to nevykašlali, nemuselo se tohle vůbec stát.“

„Myslíte původní majitele?“

„Hannahovy, Marka a Brendu. Ten dům patřil jejich matce, a když umřela, nemohli se dočkat, až za něj shrábnou peníze... Něco mě napadá, detektive... Jak jste říkal, že se jmenujete?“

„Jsem poručík Sturgis.“

„Něco mě napadá, poručíku Sturgisi. Té paní bylo třiadevadesát, když umřela, žila tu hrozně dlouho, dům je po ní pořád cítit. Takže klidně mohla... klidně to mohla udělat ona.“

„Prověříme si to, paní Rucheová.“

„Co přesně jste myslel těmi *procedurami*?“

„Záleží na tom, co ještě najdeme.“

Sáhla si do kapsy džínů, vytáhla mobil a zuřivě na něm něco vytukala. „No tak, zvedni to... Konečně. Poslouchej, potřebuju, abys přijel. Sem, domů. Nebudeš věřit, co se stalo... Cože? Ne, nemůžu... No dobře, tak přijed, hned jak schůzka skončí... Ne, nevolej, prostě přijed.“

Zavěsila.

„Manžel?“ zeptal se Milo.

„Je účetní.“ Jako by se tím všechno vysvětlovalo. „Tak co se tu ještě chystáte provádět?“

„Necháme psy, aby to tu očichali. A podle toho, co objeví, možná prozkoumáme zahradu sonarem, jestli někde není zakopáno ještě něco.“

„Ještě něco?“ zděsila se Holly. „Proč by tu mělo být ještě něco?“

„Není, ale musíme si počínat důkladně.“

„Chcete říct, že mám za barákem hřbitov? To je nechutnost. Jenom se tu našla jedna stará kostra, to přece není důvod čekat další.“

„Určitě se ukáže, že máte pravdu...“

„Ovšemže mám pravdu, vždyť mi to tady patří. Dům i pozemek.“

Zajela si rukou k břichu a masírovala si ho. „Moje dítě se vyvíjí naprosto bez problémů.“

„To je skvělé, paní Rucheová.“

Upírala na Mila zrak a pak tiše zaúpěla. Oči se jí obrátily v sloup, obličejové svaly jí ochably a začala se pozadu řídit k zemi.

S Milem jsme ji zachytili. Kůži měla vlhkou a lepkavou. Když paramedici viděli, že omdlela, okamžitě k ní přispěchali. Ve tváři se jim zračilo poněkud nepatřičné uspokojení.

Vždyť jsme vám to říkali, křičelo jim z očí. Jeden prohodil: „S paličáky to takhle dopadá vždycky. My už se o ni postaráme, poručíku.“

„Od toho tu taky jste,“ zavrčel Milo a šel zavolat antropoložce.

3

Liz Wilkinsonová zrovna skončila přednášku na univerzitě a slíbila, že dorazí za dvacet minut.

Milo vyřizoval další telefonáty a já se posadil k Holly Rucheové.

Všechny základní životní funkce měla podle záchranářů v pořádku, jen si prý potřebuje odpočinout a má hodně pít. Vy-
bavili mě lahví sportovního nápoje Gatorade, sbalili si svých pět švestek a vyrazili k nehodě na dálnici číslo 405.

Když jsem Holly nabídl láhev poprvé, stiskla rty a zavrtěla hlavou. Napodruhé rty rozevřela. Párkrát si přihnula, usmála se a přiklopila mi ruku svou dlaní. Už měla teplejší kůži. „Je mi mnohem líp,“ prohlásila. „Vy se jako psycholog specializujete na pomoc obětem?“

„Dělám, co je potřeba, nemám žádnou zvláštní specializaci.“

„Já jsem asi svým způsobem obět.“

„Muselo to být drsné.“

„Přímo příšerné. Myslíte, že mi ten poručík rozkope celou zahradu?“

„Udělá jen to nejnnutnější.“

„To zní, jako byste se ho snažil hájit.“

„Mluví ze mě zkušenost.“

„Pracujete spolu často?“

„Ano.“

„To musí být... auu.“ Zkřivila tvář a sáhla si na břicho, které jí vydouvalo černý svetřík. „Vrtí se jak zběsilá. Je to holka.“

„Gratuluju.“

„Holky jsou lepší.“ Usmála se. „Těším se, že budu mít novou nejlepší kámošku.“ Zase se zašklebila. „Panečku, ta je ale hyperaktivní... Jauvajs, to bylo zákeřný, koplá mě do žeber.“

„Vaše první děcko?“ zeptal jsem se.

„Vy to poznáte? Chovám se jako amatérka?“

„Vůbec ne. Jste mladá.“

„Tak mladá zas ne,“ namítla. „Je mi jednatřicet.“

„To je mládí.“

„Máma mě měla v osmnácti.“

„To je ještě větší mládí.“

Zasmála se, pak zvážněla. „Já jsem to tak nechtěla.“

„Začít brzo.“

Zalétla pohledem nahoru. „Tak brzo jako ona... Ale věděla jsem, že jinak to chci.“

„Mateřství?“

„Mateřství, dům se zahradou..., prostě takovou tu domácí idylku. Bude to fajn.“ Zadívala se přese mě na techniky, kteří prozkoumávali kusy stromu. Dorazili před čtvrthodinou a čekali na Liz Wilkinsonovou. Modrou krabici překryli bílým plátnem. Hranatě se pod ním rýsovala, jako by si oblékla kostým ducha.

Holly Rucheová prohodila: „Nechci, aby to tu po jejich odchodu vypadalo jako po náletu. Víím, že zahrada zatím není nic moc, ale mám s ní velké plány.“

O kostřičce se ani slovem nezmínila. Dupal jsem, proč vdaná žena mluví v jednotném čísle.

„Všechno se tak slibně vyvíjelo,“ povzdechla si. „Dokud nespádnul ten pitomej strom...“

Vtom náš pohled přitáhl pohyb na příjezdové cestě. Blížil se po ní muž zhruba v Hollyině věku, hubený, ale rozměklý, plešatý, s bradkou. Přelétl pohledem padlý strom a zamířil k nám. Měl na sobě modrou košili s dlouhým rukávem, šedé kalhoty a hnědé polobotky. Na pásku měl pager, v ruce iPhone a na holé lebce mu seděly letecké sluneční brýle.

„Ahoj,“ pozdravila ho Holly.

„Ahoj,“ odvětil.

Měli tytéž snubní prstýnky. Oba zůstali jen u toho strohého přivítání. Muž měl takový ten obličej, který vypadá, že je alergický na úsměvy. Zůstal stát kus od Holly a tvářil se rozladěně.

„Matte?“ oslovila ho.

Sjel pohledem k její ruce, kterou měla pořád položenou na její.

Vstal jsem a představil jsem se mu.

„Vy jste doktor? Má nějaké zdravotní potíže?“

„Vzhledem k okolnostem zvládá situaci dobře.“

„To jsem rád. Já jsem Matt Ruche, Hollyin manžel.“

„Doktor Delaware je psycholog,“ vysvětlila Holly. „Dodává mi vzpruhu.“

Matt Ruche zúžil oči. „No dobře.“

Holly ho obdařila nuceným úsměvem od ucha k uchu. „Už je mi líp. Bylo to šílený. Najít tu věc.“

„To si umím představit. Kdy to tu můžeme dát do pucu?“

„Nevím. Až nám to dovolí.“

„To je otrava.“

„Musejí odvést svoji práci, Matte.“

Ruka mu sjela k pageru. „Taková mrzutost.“

„To je všechno tím, že spadnul ten strom,“ řekla Holly. „Nikdo nemohl tušit, že...“

„No jo.“ Podíval se na displej telefonu.

Otočil jsem se k odchodu.

„Počkejte ještě,“ zarazila mě Holly.

Vstala. „Dal byste mi vizitku, doktore Delaware?“

Jednu jsem v kapse našel. Matt Ruche si ji ode mě chtěl vzít, ale Holly ho předběhla. Zrudl až po vršek lebky. Pokrčil rameny a začal na mobilu psát textovou zprávu.

Holly mi sevřela ruku v obou dlaních. „Díky.“

Popřál jsem jí hodně štěstí. Do zahrady zrovna vcházela Liz Wilkinsonová se dvěma kufříky. Na sobě měla kalhotový kostým v barvě mléčné čokolády – v odstínu jen nepatrně světlejším než její pleť. Přes ruku měla přehozený bílý plášť. Vlasy si nedávno nechala narovnat a nosila je teď dlouhé a rozpuštěné. Když si mě všimla, mávla mi na pozdrav a pokračovala v chůzi.

Někdo už ji asi správně nasměroval, protože zamířila přímo k dece, přehodila si přes sebe bílý plášť, stáhla si vlasy do ohonu, navlékla si rukavice, sklonila se a odhrnula plátno.

„No to se na něj podívejme, na chudáčka.“

Kosti se zdály ještě drobnější než předtím, místy byly nahnědlé jako jíška, místy skoro černé. Křehké jako krajka. Všiml jsem si drobných hrbolků na obou čelistech – ještě nevyrostlých zubů.

Liz si zadumaně skousla ret. „Někdo ho pohřbil pod ten strom?“

Ukázal jsem na díru. Liz si prohlížela modrou schránku.

„Švédská nemocnice? O té jsem v životě neslyšela.“

„Zavřeli ji v roce 1952. K čemu podle vás ta krabice původně sloužila?“

„Možná právě k tomuhle,“ odvětila.

„Schránka z patologie?“

„Spíš schránka na převoz orgánů.“

„Že by to děcko umřelo v nemocnici a někdo si tělíčko odnesl?“

„Mrtvá těla se v nemocnicích neskladují, Alexi, putují do márnic. A odtamtud – kdo ví? Tehdy nebyvaly tak přísné předpisy.“

„Je z poctivé mosazi,“ poznamenal jsem. „Třeba v ní přepravovali laboratorní vzorky.“

Liz zaměřila pozornost na kostru. Nasadila si zvětšovací brýle a naklonila se až těsně k ní. „Žádné drátky ani vyvrtané dírky, nejspíš nebyla ošetřena bělidlem ani žádnou jinou chemikálií, takže o učební pomůcku nepůjde.“ Zlehka se dotkla nevyrostlých zoubků. „Není to novorozenec, protože už se mu klubou řezáky. Odhaduju to tak na čtyři až sedm měsíců, čemuž by odpovídala i velikost kostry. Ale pokud bylo to děcko týrané nebo zanedbávané, mohlo být i starší... Žádné zlomeniny nebo jiná poranění... Žádné zjevné stopy po nějakých nástrojích ani žádné jiné poškození... Krční kosti vypadají neporušeně, takže můžeme vyloučit uškrcení... Nevidím ani zjevné deformace kostí jako třeba od rachitidy nebo podobného onemocnění... Co se týče pohlaví, dítě je příliš malé, aby se to dalo poznat. Pokud odebereme DNA, budeme ho schopni určit a do určité míry i rasovou

příslušnost. Jenže laboratoř bohužel nestíhá a takhle starý a dávno vychladlý případ nebude mít prioritu. Pokud jde o dobu, která od smrti uběhla, můžu to zkusit zjistit radiokarbonovou metodou, ale instinkt mi napovídá, že o vykopávku z dávných dob nepůjde.“

Poznamenal jsem: „Nemocnici zavřeli v roce 1952, noviny jsou z roku 1951, dům postavili v roce 1927. Víím, že to o ničem nevyovídá, ale...“

„Ale dá se od toho odpíchnout, souhlasím. Takže Milo by se neměl spoléhat na moderní techniku, měl by vystrachat realitní záznamy, zjistit, kdo tu žil, a snažit se propracovat do minulosti. Když bude mít podezřelého, můžeme zajistit vyšší prioritu těm DNA. Pokud tedy dotyčný nebude dávno po smrti, což je u šedesát nebo sedmdesát let starého zločinu docela dobře možné. Ale třeba se vyskytne nějaký příbuzný, který bude ochoten spolupracovat, a podaří se nám najít aspoň částečnou shodu.“

Hluboký hlas za námi – a nad námi – zabručel: „Milo už se do vystrachávání realitních záznamů pustil. Dobré odpoledne, Elizabeth.“

Liz vzhlédla. „Zdravím, při příjezdu jsem si vás nevšimla.“

„Byl jsem v domě a vyřizoval telefonáty,“ vysvětlil Milo.

A nepochybně si dům prošel a prohlédl si ho okem detektiva. Z jeho výrazu bylo patrné, že nic užitečného nezjistil. „Tak co tomu říkáte?“

Liz mu zopakovala svoje první dojmy. „Ne že byste mě na tohle potřebovali.“

„Potřebuje vás mladý Moses,“ opáčil Milo. „A já si vašich postřehů vážím.“

Liz a detektiv Moe Reed byli do sebe zamilovaní. Potkali se v mokřině plné mrtvol.

Rozesmála se. „Moses si mě váží taky. Pozdravujte ho ode mě, až se s ním uvidíte, protože to nejspíš bude dřív, než se s ním uvidím já.“

Napřímila se. „Co dalšího pro vás můžu udělat?“

„Odvezte si ty kosti a provozujte na nich tu svou magii. Jestli potřebujete tu krabici, tak si ji vezměte taky, jinak poputuje do laborcky.“

„Nepotřebuju,“ řekla. „Ale nevím, jestli vám dokážu povědět ještě něco.“

„Co věk oběti?“

„Zkusím ho určit co nejpřesněji,“ slíbila. „Taky můžeme provést rentgen a mrknout se, jestli neobjevíme nějaké poškození kostí, i když je to nepravděpodobné. Nic nenasvědčuje, že by tomu dítěti někdo ubližoval nebo ho dokonce zabil. Možná šlo o smrt z přirozených příčin.“

„Umřelo přirozeně, ale někdo ho zakopal pod strom?“ Milo se zamračil. „*Umřelo* – ten střední rod se mi příčí.“ Košile se mu vysoukala přes pupek. Zastrkal si ji do kalhot a povytáhl si je výš.

„Ten tajný pohřeb možná ukazuje na provinilost,“ prisvědčila Liz. „A nepřítomnost viditelných důkazů nevylučuje násilnou smrt – někdo ho klidně mohl udusit, u dětí je to snadné. A zdaleka to není neobvyklá metoda.“

„Vražda v rukavičkách,“ utrousil Milo.

Liz zamžikala. „Tenhle výraz slyším poprvé v životě.“

„Jsem mistr hořké ironie.“

4

Vrátili jsme se s Milem k Holly Rucheové. Její manžel už odešel.

„Má schůzku,“ omlouvala ho.

„Účetní záležitosti,“ pokýval hlavou Milo.

„Není to moc zajímavá práce, co?“

„Většina prací je jenom rutina,“ odvětil Milo.

Rozhlédla se po zahradě. „Stejně by mě zajímalo, proč jste si vzali na pomoc psychologa. Bydlel tu snad nějaký šílenec?“

„Ne, to ne.“ Milo se otočil ke mně. „Máš padáka, doktore.“

„Konečně,“ opáčil jsem.

Holly Rucheové probleskl tváří úsměv.

„Ta žena v bílém plášti je soudní antropoložka,“ vysvětlil Milo.

„Ta černoška? Zajímavé...“ Zafala ruce v pěst. „Vážně doufám, že se z toho nevyklube řádění nějakého šílence, co za ním zůstávají mrtvoly na každém rohu. Kdyby ano, nedokázala bych tu žít. Tahali by nás po soudech, bylo by to k nevydržení.“

„Nebojte se, všechno bude v pohodě.“

„Jenom jedna mrňavá kostrička?“ vyjela. „To je v pohodě?“

Sklopila oči ke svému břichu. „Omlouvám se, poručíku. Prostě... prostě mi vadí, když se mi po domě hemží cizí lidé.“

„To chápu. Nemusíte tady zůstávat, Holly.“

„Ale já tady bydlím. Můj byt je jenom takové dočasné odpočívadlo.“

„Budeme potřebovat, aby se to tu vylidnilo, aby se mohli pustit do práce psi.“

„Psi,“ zopakovala. „Jestli něco najdou, tak mi to tu rozbagrujete.“

„Dáváme přednost neinvazivním metodám, jako je georadar a analýza vzduchu a půdy.“

„Jak se analyzuje vzduch?“

„Zasuneme tenké ohebné hadičky do vzduchových kapes. Ale u takhle starého nálezu se zřejmě pach rozkladu nedá čekat.“

„A pokud objevíte něco podezřelého, naženete sem bagry a začnete to tu rozrývat a přehrabávat. No dobře, tak já jedu pryč, ale jestli někde rozsvítíte, tak potom prosím zhasněte. Už jsme si nechali přepsat elektřinu na sebe a nehodlám platit účty za policii.“

Zamířila pryč, takovou tou překvapivě atraktivní kolébkou chůzí, která je pro těhotné ženy typická. Se zaťatými pěstmi a strnulou šíjí.

„Je dost předrážděná, holka,“ konstatoval Milo.

„Nezačala den moc zvesela,“ odvětil jsem. „A v manželství jí to neklape.“

„Hm... A doufám, žeš zaregistroval, jak jsem vykličkoval z otázky, proč jsem tě sem vzal. Nemá cenu připravovat občany o iluze.“

Vraždy a zabití jsou většinou všední záležitost a vyřeší se během pár dní. Milo mě občas bere k těm „zajímavým“.

Tentokrát jsme ale spolu byli na obědě.

Zajeli jsme si na steak, salát a skotskou do restaurace kousek od centra. Oba jsme strávili dopoledne v úřadu státního zástupce, Milo kontroloval spis k sérii hrůzných vražd, já jsem v sousední místnosti dělal korekturu své svědecké výpovědi k témuž případu.

Milo se tomu úkolu pokoušel vyhnout; napřed si vzal dovolenou, pak nereagoval na vzkazy. Ale když mu státní zástupce John Nguyen zavolal o půlnoci a pohrozil mu, že se k němu přihrne s krabicemi týden starého vegetariánského jídla z rychlého občerstvení, Milo kapituloval.

„Rozumné rozhodnutí a nesnaž se mě převézt,“ varoval ho Nguyen. „A řekni Delawareovi, že jestli chce zároveň spláchnout i svoje povinnosti, tak může – zrovna nám přišel přepis jeho výpovědi.“

Milo mě v devět ráno vyzvedl. Vzal si na cestu Porsche 928, o které se dělí se svým životním partnerem Rickem Silvermanem. Na sobě měl nezdravě lesklou šedou havajskou košili s laszivně se křenicími lachtany a depresivně sklíčenými korálovými rybkami, pytlovitě kalhoty a odřené kotníkové boty. Košile se mu ani trochu nehodila k bledé pleti, ale má rád Havaj, tak proč ne?

Vyšetřování té série brutálních vražd mu dalo pořádně zabrat a málem při něm umřel. Zachránil jsem mu život – pro nás oba něco nepředstavitelného. Od té doby uběhly už celé měsíce, ale ještě jsme si o tom nepromluvili. Nechával jsem na něm, aby to téma nakouzl, ale zatím to neudělal.

Když jsme u soudu skončili, ani v nejmenším nevypadal, že by měl náladu slavit. Ale trval na tom, že mě vezme na steak ze svíčkové za sedmdesát dolarů a „whisky Chivas, kolik se do tebe vejde, kamaráde, protože já jako šofér mám smůlu“.

Strávili jsme v restauraci hodinu, ale jen jsme jedli a pili a naprázdno tlachali, což u dobrých kamarádů nepůsobí přirozeně.

Odmítl jsem dezert, zato Milo si dopřál zmrzlinový pohár utopený v horkém karamelu a ananasové polevě. Od chvíle, kdy čelil vědomí vlastní smrtelnosti, trochu pohubl – teď jeho dlouhonohá stodevadesáticentimetrová postava vážila odhadem něco málo přes metr a většina té váhy se mu usadila na břiše. Když jsem ho pozoroval, jak se cpe kaloriemi, vtíraly se mi na mysl pojmy jako úzkost, popírání, skrývaná deprese, pocit viny – ať si z psychologické hatmatilky každý vybere nejpřiléhavější výraz. Znáám Mila dost dlouho, abych věděl, že obžerstvím občas klidní nervy a jindy projevuje radost.

Když spořádal dva kopečky zmrzliny, pípla mu na mobilu textová zpráva. Otřel si pusou, odhrnul si z podobaného čela hrubé černé vlasy a přečetl si ji.

„Vida, vida, vida. Ještěže jsem se nenechal zlákat ohnivou vodou. Jedeme.“

„Nový případ?“

„Ne tak docela. Kosti pohřbené ve staré bedně pod starým stromem, soudě podle velikosti dětské.“

„Ne tak docela?“

„Ta kostra je zřejmě taky stará, takže nejspíš postačí vypátrat někdejší majitele toho pozemku.“ Hodil na stůl peníze a zvedl se. „Mám tě napřed hodit domů?“

„Kde se ty kosti našly?“

„V Cheviot Hills.“

„Nemá cenu, aby ses vláčel celou cestu ke mně a pak se vracel zpátky.“

„Jak chceš,“ řekl. „Nejspíš to moc dlouho nepotrvá.“

U auta si zastrkal košili s lachtany do kalhot, vytáhl z kufru žalostně vyhlížející sportovní sako z hnědého tvídu, a když si ho oblékl, stal se z něj podivný kříženec horala ze skotské Vysočiny a Havajana.

„Mrtvé děcko,“ konstatoval jsem.

Přešel to mlčením.

5

Pár vteřin poté, co Liz Wilkinsonová odjela i s kostmi, zavolal Milovi Moe Reed.

„Dvě míjející se lodi,“ utrousil Milo a přepnul telefon na hlasitý odposlech.

„Zjistil jsem všechny majitele nemovitosti, poručíku. Až dorazíte, budu pro vás mít seznam. Ještě něco?“

„To je prozatím všechno, Mosesi. A pozdravuje tě tvoje amantka.“

„Moje co?“

„Tvoje jediná pravá láska. Zrovna tu byla.“

„Aha. No jasně, kosti. Pověděla vám něco?“

„Že jsi podle ní úžasný.“

Reed se zasmál. „Doufám, že jí to přesvědčení vydrží do večera, protože máme rande. Teda pokud nepotřebujete, abych makal až do noci.“

„Ne, to nehrozí,“ řekl Milo. „Kvůli tomuhle případu nikdo přesčasy dělat nebude.“

Reed čekal před Milovou kanceláří se štůskem papírů v ruce a popíjel z láhve vodu. Blond vlasy, které dřív nosil ostříhané na ježka, si nechal o pár centimetrů poporůst, mladistvá zdravě růžová tvář bez vrásek kontrastovala s jeho staromilským přístupem k životu. Pod rukávy modrého saka se mu rýsovaly mohutné svaly. Na kalhotách měl dokonale vyžehlené puky, boty se mu oslnivě leskly. Nikdy jsem ho neviděl oblečeného jinak.

„Zrovna mi volali, poručíku, musím běžet. Zabití v baru na Washingtonově, nedaleko studií Sony. Úder tupým předmětem.“

„Utíkej vyšetřovat.“

„K vyšetřování toho moc nebude,“ řekl Reed. „Pachatel je ještě pořád na místě, hlídka ho našla, jak stojí na barpultu a ječí, že ho k tomu donutili vesmírní démoni. Spíš by to spadalo do vašeho oboru, doktore.“

„Leda tak za trest.“

Se smíchem se odporoučel. Milo odemkl kancelář.

K výhodám hodnosti poručíka, kterou Milo před lety získal díky výměnnému obchodu s bývalým policejním náčelníkem, který neměl tak úplně čisté svědomí, patří vlastní kancelář, takže se nemusí s ostatními dělit o společnou detektivní služebnu. Další výhodou je to, že na rozdíl od většiny poručíků může pokračovat v detektivní práci a nemusí se babrat s papírováním. Nový náčelník ho o ten výtěžek mohl připravit, ale podíval se na Milovy statistiky vyřešených případů, a i když mu v jednom kuse posměšně přezdívá „to naše takzvané eso“, nešťourá do něčeho, co zjevně funguje.

Slabinou Milovy kanceláře je, že je to stísněný kamrlík bez oken. Milo je mohutný chlap s dlouhýma rukama a nohama, takže stačí, aby se protáhl, a už naráží do stěn. Když je v určité náladě, místnost působí dojmem klaustrofobicky stísněné klece, jaké se používaly v zoo, než lidé dospěli k názoru, že i zvířata mají duši.

Teď se posadil na židli za stolem, která přitom vydatně zavržala, přečetl si seznam a pak mi ho podal.

Hollyino vysněné bydlení byl rodinný dům o rozloze dvě stě devadesát metrů čtverečních, dokončený 5. ledna 1927. Tři měsíce po dostavbě byl prodán panu a paní Thorntonovým. Po deseti letech přešel do vlastnictví jejich dcery Marjorie a ta ho třináct měsíců nato prodala doktoru Malcolmůvi Crowellovi Larnerovi a jeho ženě. Larnerovi v něm žili do roku 1943 a pak se novými majiteli stali doktor George J. Del Rios a jeho manželka. Del Riosovi ho obývali až do roku 1955, kdy přešel do vlastnictví jejich

rodinného trustu. V roce 1961 se novým vlastníkem stal rodinný trust Roberta a Alice Hannahových a v roce 1974 se jedinou majitelkou stala čerstvě ovdovělá Alice Hannahová. Zůstalo to tak až do doby před šedesáti dny, kdy její dědici prodali dům Matthewovi a Holly Rucheovým.

Počáteční kupní cena: osmačtyřicet tisíc dolarů. Holly s Mattem získali díky hospodářské recesi výhodnou nabídku, ale i tak je dům přišel na devět set čtyřicet tisíc; jako první splátku složili v hotovosti sto sedmdesát pět tisíc a na zbytek si vzali nízko úročenou půjčku.

Milo zapíchl prst do dvou jmen na seznamu. „Doktor Lerner to prodal doktoru Del Riosovi. Časově to sedí, ta schránka pocházela z nemocnice a doktůrek v bílém plášti si snadno mohl něco z inventáře přivlastnit pro osobní potřebu.“

„Začal bych od doby, ze které pocházejí ty noviny,“ řekl jsem. „Takže od roku 1951. Čímž se to zužuje na Del Riosovy.“

„Souhlas. Tak se mrkneme, co se o nich dá vyštourat.“

Zadal do počítače heslo svého oddělení, prsty se mu rozeběhly po klávesnici a zaujatě žvýkal nezapálený doutník. V oficiálních databázích nenašel o doktoru Georgi Del Riosovi nic, jen úmrtní list z roku 1947. Zemřel ve třiašedesáti z přirozených příčin. Zkusil hledat další zesnulé se stejným příjmením a našel Ethel A. Del Riosovou, která roku 1954 zemřela ve čtyřiašedesáti na rakovinu, a Edwarda A. Del Riose, který v roce 1960 zahynul jako pětáctýřicetiletý při dopravní nehodě.

„Edward A. se mi zamlouvá, od toho se odpíchnu,“ prohlásil. „Rodinný trust prodal dům rok po jeho smrti, takže je slušná pravděpodobnost, že to byl synáček George a Ethel a zdědil dům po nich.“

„Synáček něco přes třicet, který možná dělal Georgeovi a Ethel těžkou hlavu, a tak radši ponechali nemovitost ve vlastnictví trustu, místo aby mu ji odkázali přímo,“ dodal jsem. „Dům sice přešel do správy trustu až roku 1955, ale syn se v něm mohl ochomýtat už předtím, když tam máma žila sama.“

„Máti je na sedánce bridžového klubu, synáček na zahradě kope jámu.“

„Možná mu nedůvěřovali kvůli jeho životnímu stylu.“

„Chceš říct, že Eddie byl ničema.“

„Penězi se tehdy dala zamáznout ledajaká ostuda – možná je ta ‚dopravní nehoda‘ eufemismus pro bouračku v opilosti. Ale před některými skandály se člověk musí chránit sám. Třeba před skvrnou na pověsti, kterou by mu způsobil nemanželský potomek.“

„Že by byl Eddie ženatý, ale děcko zplodil s jinou? Jo, to by se asi členstvo bridžového klubu červenalo.“

„I kdyby byl Eddie starý mládenec, mohl chtít zahrabat společenskou nepříjemnost co nejhluběji.“

Milo se nad tím zamyslel. „Líbí se mi to, Alexi. A my zkusíme na toho šarmantního chlapíka naopak něco vyhrabat. To byla úmyslná slovní hříčka.“

Zkusil najít nekrology všech tří Del Riosových. O doktoru Georgi J. Del Riosovi psaly *Timesy* a *Examiner*. Byl to uznávaný kardiolog v nemocnici svatého Vincenta a člen profesorského sboru na lékařské fakultě, kde občas přednáším. Nekrolog jeho ženy Milo nenašel. Nenašel o ní vůbec nic.

Otec Edward Del Rios, ředitel sirotčince *Dobrý pastýř* v Santa Barbaře, zahynul, když autobus vezoucí děti na výlet do zoo sjel 6. července 1960 z bulváru Cabrillo. Několik dětí se zranilo, některé vážně, ale všechny přežily. Kněz a řidič takové štěstí neměli.

V deníku *Santa Barbara News-Press* se o nehodě psalo na titulní stránce: „Několik vyděšených dětí popsalo, jak řidič, Mel-drom Perry, za volantem znenadání zkolaboval a neřízený autobus sjel z vozovky. Také popsaly, že ‚otec Eddie‘ se hrdinsky pokusil získat nad vozidlem kontrolu. Čtyřiapadesátiletý Perry z Visty i otec Del Rios, kterému chybělo jen pár dní do šestačtyřicátých narozenin, při havárii vypadli z autobusu a na místě zemřeli. Ale knězův odvážný čin možná zabránil ještě většímu neštěstí. Vyšetřovatelé prověřují teorii, že Perry trpěl srdečními potížemi a přepravní firma, pro kterou pracoval, o nich věděla. Už se v minulosti dopustila různých přestupků.“

„Že prý playboy,“ zamručel Milo. „Ten chudák byl hrdina.“

„Žil v Santa Barbaře,“ poznamenal jsem, „takže dům v Cheviot Hills nejspíš pronajímal.“

„Najít nájemce bude fuška. No nic, přečeseme okolí, třeba si nějaký starousedlík na něco vzpomene.“

„Napadá mě ještě jeden důvod, proč mohli Del Riosovi svěřit dům trustu – třeba měl otec Eddie sourozence.“

„Protože u katolíka se to dá čekat?“

„Protože lidi sourozence mívají. Kdyby ses dostal k dokumentům toho trustu, mělo by v nich stát, kdo jsou další beneficianti.“

Chvíli to trvalo, ale v jednom dodatku v útrokách daňové evidence se informace nakonec našly.

Otec Eddie měl dva bratry a sestru, všechny mladší. Ferdinand a Mary Alice zemřeli už před desetiletími ve věku něco málo přes šedesát, stejně jako kdysi jejich rodiče – genetická výbava se nezapřela.

Benjamínek rodiny, John Jacob Del Rios, podle všeho dosud žil v Burbanku. Bylo mu osmdesát devět.

Milo si vyhledal jeho telefonní číslo a zavolal mu. Obvykle přepíná na hlasitý odposlech, abych hovor slyšel taky, ale tentokrát buď zapomněl, nebo to z nějakého důvodu neudělal, a tak jsem vedle něj naprázdno seděl a poslouchal, jak se do telefonu představuje a vysvětluje, že volá kvůli „jisté události“ v bývalém domě Del Riosových. Pak chvíli mlčky naslouchal, poděkoval a zavěsil.

„Zní na svůj věk mladistvě a je celý dychtivý popovídat si o starých dobrých časech. Ale bude mít čas až zítra, protože dneska má ‚dámskou společnost‘. Taky mi sdělil, že pracoval u sboru.“

„U losangeleské policie?“

„Dělal šerifa.“

Milo zase něco vyfukal na klávesnici. John J. Del Rios zastával úřad šerifa v letech 1967 až 1974, pak odešel do důchodu. Dostal od nařízeného písemnou pochvalu za vynikající službu. Další čenichání v kyberprostoru odhalilo, že poté pracoval deset let u bezpečnostní agentury. Jinak nic.

Milo zavolal několika svým kontaktům v úřadu šerifa. Nikdo se na Del Riose nepamatoval.

„Má dámskou společnost?“ poznamenal jsem. „Možná je to ten náš playboy. Tehdy mu bylo něco přes dvacet, byl na vrcholu aktivního sexuálního života.“

„Zítřka si ho prověříme. V jedenáct. Předtím je na golfu.“

„Golf, ženy, sladký život,“ řekl jsem. „Dlouhý sladký život.“

„Kněz umře mladý, hédonista si užívá do vysokého věku? Jo, ohromně mě těší, když vítězí spravedlnost.“

6

Příštího rána jsem vyzvedl Mila u policejní stanice na křižovatce Butler Avenue a bulváru Santa Monica.

Nález dětské kostry se dostal do zpráv jak v televizi, tak v novinách. Hollyino jméno se v nich neobjevilo a místo nálezu bylo uvedeno jen jako „bohatá čtvrť ve Westside“. Milo držel v ruce složené *Timesy*. Měl na sobě břidlicově šedý oblek, košili zelenou jako mořské řasy a polyesterovou kravatu v barvě žilní krve. Slunce se k jeho pođobané tváři nechovalo moc lichotivě, a když se k tomu přičetl jeho zamračený výraz, vypadal na někoho, kvůli komu byste radši přešli na protější stranu ulice, jen abyste se mu vyhnuli.

Uvědomuje si důležitost publicity stejně jako každý jiný zkušený detektiv. Ale chce mít pod kontrolou, co do médií prosákne, takže jsem čekal, že ho únik informací naštve. Nasedl do sevilly, protáhl se a zívł. „Dobry ráno,“ popřál mi a nalistoval v novinách stránku s názory. Přelétl je pohledem a zvesela zamumlal: „Kecy, kecy, kecy a... no to je překvápko... ještě větší kecy.“

Složil noviny a odhodil je na zadní sedadlo.

„Dostali jste nějaké tipy od veřejnosti?“ zeptal jsem se.

„Zatím nic použitelného. Moe a Sean zvedají telefony. Paní a pana Rucheovy určitě potěší, že psi nic dalšího neobjevili a radar taky ne. Ani v domě se nenašlo nic podezřelého, takže nejspíš máme co do činění s jednou prastarou záhadou, a ne s pohřebišťem nějakého magora.“

Zase se protáhl.

„Ten únik informací tě nijak netrápí,“ poznamenal jsem.

„To máš, jako bys řekl, že mě nijak netrápí zemětřesení. Co s tím nadělám?“

Položil si hlavu na opěrku a zavřel oči. Najel jsem na dálnici číslo 405, a než jsem přejel kopce a zamířil dolů do údolí, už spokojeně pochrupoval.

Burbank je ledacos – předměstí, kam se stahuje nižší a střední třída, domov filmových ateliérů a televizních studií, strážlivý soused honosných sídel v Toluca Lake, kde Bob Hope, William Holden a další slavní založili enklávu pro celebrity, které se chtějí držet dál od póvlu ve Westside.

Město také hraničí s Griffithovým parkem a má vlastní jezdecké středisko a stezky k projížďkám na koních. John Jacob Del Rios žil jen kousek severovýchodně od parku, v ulici lemované nízkými domky s velkou zahradou. U mnoha byly vidět stáje. Vzduch byl cítit koňskou mrvou. Stromů tu moc nerostlo, takže slunci nestálo nic v cestě a silnice už teď před polednem přímo žhnula a do pachu koní se mísil odér spáleniny, jako když se zapomene žehlička na vlněném svetru.

Del Riosův dům byl obložený narudlým sekvojovým dřevem, měl šindelovou střechu a před ním se prostíral pečlivě sestříhaný trávník. O zeď nalevo ode dveří se opíralo staré kolo od vozu. Na příjezdovce parkoval bílý Chevrolet Suburban s terénními pneumatikami a kousek od něj přepravník na koně. Stáj jsem neviděl, ale v ohradě z kovových trubek se popásala krásná černá klisna s bílou hvězdičkou na hrudi. Sledovala nás, jak se blížíme, a tu a tam mávla ohonem.

Zblízka jsem si ji prohlížel. Koketně naklonila hlavu ke straně.

Lesklá srst, milé oči. Před lety, když jsem pracoval na onkologickém oddělení, jsem se jezdil odreagovávat na Sunset Ranch nedaleko nápisu Hollywood. Miloval jsem koně. Ale to je už dávno.

Usmál jsem se na klisnu. Mrkla na mě.

Milo mě pobídl: „Pojď, kovboji, je načase navštívit Johna Waynea.“

Muž, který nám přišel otevřít, vypadal spíš jako Gregory Peck než jako John Wayne. Měřil ke dvěma metrům a působil patricijsky – mohutná brada s nápadným důlkem, rovný, arogantně zvednutý nos, husté vlasy bílé jako ušlehaný sníh. Oči měl jasně modré, bronzovou pleť mu protkávalo jemné pletivo vrásek, postava pořád působila souměrně a atleticky, jen ramena měl lehce schýlená a boky kapku širší. Johnu J. Del Riosovi se blížila devadesátka, ale vypadal o patnáct let mladší.

Měl na sobě modro-bíle kostičkovanou košili s dlouhým rukávem, tmavomodré kalhoty a mokasíny z černé teletiny. Na levém zápěstí se mu autoritativně blýskaly masivní ocelové rolexky. Šestiúhelníkové brýle bez obrouček mu dodávaly vzezření oblíbeného profesora. Takového, který už dávno odešel na penzi, ale pořád ho na univerzitu často zvou.

Anebo herce, jakého si najímají zdravotní pojišťovny, aby v prolhaných reklamních spotech hrál seniora kypícího zdravím.

Nabídl nám k potřesení ruku jako lopatu, ještě větší, než je Milova. „Dobrý den, poručíku, jsem J. J. Del Rios, rád vás poznávám. A tohle je...“

„Doktor Alex Delaware, konzultující psycholog.“

„Já jsem taky studoval psychologii, na Stanfordu.“ A mým směrem prohodil: „U profesora Ernesta Hilgarda, určitě jste o něm slyšel.“

„No ovšem,“ přitakal jsem.

Obrátil se zpátky k Milovi. „V ranních novinách jsem četl o jistém ‚nálezu‘. Předpokládám, že je to ten případ, na kterém pracujete. Je to tak?“

„Ano, je,“ přisvědčil Milo.

„Bedna s dětskými kostmi. To je smutné. V tom článku se psalo, že jsou nejspíš staré, takže odhaduji, že jste tady, protože se pokoušíte najít pachatele podle záznamů o platbě daně z nemovitosti. Mám pravdu?“

Milo se jen usmál.

John J. Del Rios řekl: „Nemám vám to za zlé, je to logický postup. Ale jestli jde o starou vraždu, proč si berete na pomoc psychologa?“

„U neobvyklých případů to bývá užitečné,“ odpověděl Milo.

„Psychologická pitva?“

„Tak něco. Můžeme jít dál?“

„Jistě,“ řekl Del Rios. „Přece vás tu nenechám stát na tom horku.“

Pokynul nám do limetkově zeleného obývacího pokoje s trámovým stropem, který ochlazovala vrčící klimatizace namontovaná v okně. Podlahu pokrýval dokonale čistý syntetický tmavooranžový koberec, tvrdý jako parkety. Po pokoji byl předvídatelně rozmístěn hranatý dubový nábytek ze sedmdesátých let. Jedinou uměleckou výzdobu představovaly obrázky koní vystříhané z časopisů. A jediným ústupkem moderní době byla plochá televize zavěšená na zdi tak šikovně, že vůbec nebylo vidět dráty. Skrz průchozí pultík se vcházelo do kuchyně bez kuchyňské linky. V domě bylo čisto a uklizeno, ale ve vzduchu visel odér vyčpělého potu, připálené kávy a deodorantu Old Spice typický pro staromládenecké obydlí.

J. J. Del Rios došel k ledniče v barvě avokáda. „Dáte si něco k pití? Já si dám vinný džus. Takový panenský cabernet.“ Štěkavě se uchechl. „Na moji jednorázovou každodenní dávku alkoholu je ještě brzo a antioxidanty ze slupek hroznového vína tělu prospívají, takže alkohol ani není potřeba.“ Pozvedl láhev plnou rudofialové tekutiny. „Lahůdka, bez přidaného cukru.“

„Pro nás jenom vodu, díky, pane.“

„Pane. Už dlouho jsem neslyšel takové oslovení od někoho, kdo ho myslí vážně.“ Zase se krátce, štěkavě zasmál. „Po práci šerifa se mi nestýská, ale líbilo se mi, že měla řád a každý znal svoje místo.“

„Měl jste na povel cely pro zadržené.“

„Ohromná psina,“ ušklíbl se Del Rios. „Držet chátru pod zámek a starat se, aby neměla pocit, že bydlí v Hiltonu.“

„Jak dlouho jste tu práci dělal?“

Del Rios se vrátil se dvěma sklenicemi vody v jedné medvědí tlapě a džusem ve druhé. Všichni jsme se posadili.

„Co má tohle být – společenská konverzace k prolomení ledu? Jestli víte, kde jsem pracoval, tak jistě taky víte, jak dlouho.“